

In 't verdomhoekje

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Elma Nieuwdorp-Koole

Fotograaf: Jan-Kees Nieuwdorp
Illustraties: Emily Nieuwdorp

ISBN: 978-90-484-2294-4
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elma Nieuwdorp-Koole

In 't verdomhoekje

I

Het nadrukkelijk gezoem wat opstijgt uit mijn handtas laat zich niet langer negeren. Het is even effectief als een ringtone die herhaalt ‘pak me dan, pak me dan op’. Geïrriteerd stop ik midden in mijn overzicht om mijn mobiel op te nemen. ‘Mevrouw Nieuwdorp, u spreekt met Dorethea, de mentor van uw dochter Emily.’ Direct dringt tot me door dat dit geen goed nieuws gesprek wordt. De mentor die zelf de moeite neemt om mij te bellen, midden onder haar les. Ik probeer geconcentreerd te luisteren, maar merk dat ik begin te trillen. Even je gedachten bij elkaar houden, Elma Koole. In de verte hoor ik Dorethea vertellen dat ik zo snel mogelijk moet komen. Emily is afscheid aan het nemen van haar klasgenoten. Het lijkt haar het beste dat ik direct kom. Zij durft haar niet alleen naar huis te laten fietsen.

Ik gris mijn tas van de grond, laat al mijn werk liggen op mijn bureau en sta binnen vijf minuten beneden in het kantoorpand waar ik werk. Ik ontmoet een paar verbaasde blikken en trek half mijn jas aan. ‘Ze neemt afscheid van haar klasgenoten,’ stamel ik tegen mijn naaste collega die in de keuken koffie aan het zetten is. Nog nooit heb ik de afstand van werk naar school zo snel gefietst. Ik neem risico’s. In de ene hand mijn mobiel en met de andere hand probeer ik mijn fiets in balans te houden. Meerdere keren toets ik het mobiele nummer van mijn man in. Hij neemt niet op. De vierde keer spreek ik in. Waarschijnlijk niet op mijn normale, rustige manier. Ik ben er. De moeite om mijn fiets fatsoenlijk te parkeren neem ik niet. Ik hol naar binnen. Mijn hartslag maakt overuren. Dan zie ik ze beiden staan in de aula. Godzijdank. De mentor kijkt opgelucht. Emily kijkt mij boos aan. ‘Wat

doe jij hier?’ Ik reageer niet. ‘Kom maar even mee naar de spreekkamer.’ Ik volg, Emily blijft bij haar klasgenoten.

‘Een telefoon en het nummer van Emergis graag.’ Ik bel het noodnummer. We kunnen ’s middags langskomen. Ik voel een intense woede in mij opkomen. Wat flikt ze ons nu. Geen wanhoop, geen medelijden, alleen maar woede. Ik neem haar mee naar huis, fietsend. Een lange, moeilijke weg. Zij rijdt zeker een halve kilometer achter mij. ‘Laat mij met rust.’ Ze hoeft het niet eens te zeggen, haar hele lijf spreekt het uit.

2

In gedachten ben ik terug op het schoolplein van haar basisschool. Ze is een schoolkind, een jaar of zes. Mollig, gekleed in een gewatteerde, gele jas. De juf laat de kinderen een rij vormen. Ze mogen zelf kiezen. Niemand kiest voor Emily. Ik voel me er beroerd over. Waarom kiezen ze haar niet? Ze ziet er leuk uit, wijkt niet af van de andere kinderen, komt vriendelijk over. Waarom? Later zijn er nog talloze gelijksoortige voorvalletjes geweest. Wat doet dat met je kind? Lag daar de kiem voor het ontbreken van geluksgevoel. Van tevreden zijn met jezelf. Ik weet het niet. Knokken voor je kind, alles proberen positief te benaderen. De ene dag lukt dat beter dan de andere. De gesprekken bij Emergis brengen je op de meest onverwachte momenten terug in de tijd. Lang niet altijd aangenaam. Logisch, dat wel. Zij kennen haar natuurlijk nog niet. Ze proberen een compleet beeld van haar te krijgen. Vrij vertaald, ze vragen haar en ons het hemd van het lijf. Zelf werkt ze wel goed mee. Wonder boven wonder eigenlijk.

Naast het verdriet om haar, zie ik natuurlijk ook de onmacht bij mijn man, Jan-Kees. Waar ging het fout? Ligt het aan ons, of is het toch groter dan dat en doet ze het vooral zelf. Vooralsnog blijft het giswerk. Een combinatie van al deze factoren en omstandigheden heeft ons gebracht waar we nu zijn. Bij de acute hulpverlening. Het advies van de Tweern om haar niet te plaatsen op de school waar ze zo graag naar toe wilde. Ze zou verzuipen. Nee, kijk waar we nu zijn. Haar moeite om zich staande te houden op De Vliedberg.

Mij gedachten gaan terug naar de lagere schooltijd van Emily. Op een gegeven moment maakte ze de overstap van

groep twee van de Zuidwesthoek naar groep twee van de Beatrixschool. Wij hadden zeer sterke aanwijzingen dat ze zich niet prettig voelde op de Zuidwesthoek door allerlei pestertijen en het feit dat dit eigenlijk weggezwempeld werd door de leerkrachten. Deze zeer sterke aanwijzingen van gepest worden kwamen ondermeer tot uiting op de kinderopvang waar ze zeer vertrouwelijke dingen vertelde tegen haar meest favoriete leidster, Jenny. Ook thuis merkten wij wel dat ze op deze school niet lekker in haar vel zat. Als ze thuis uit school kwam had ze eerst een periode nodig om te kalmeren. Daarna was er weer een normaal gesprek mogelijk. De Beatrixschool was bereid haar in groep twee te plaatsen. In eerste instantie kregen wij het idee dat dit een goede oplossing was geweest. Ze leek beter in haar vel te zitten en ging met meer plezier naar school. Dit veranderde echter rap toen ze in groep drie te maken kreeg met een leerkracht die het tot haar grootste uitdaging beschouwde om kinderen letters en woorden te leren. Koste wat kost moesten die woordjes tot in detail beheerst worden door de kinderen. Dit ging zelfs zo ver dat tijdens de herfstvakantie, die wij doorbrachten in Duitsland, er boeken mee moesten met rijtjes woorden die overhoord zouden worden vlak na de vakantie. Dit leverde nogal wat stress op voor Emily. Onnodige stress ook want veel later bleek dat door haar dyslexie letters en woordjes altijd problemen zullen opleveren voor Emily. Deze leerkracht zag dat echter niet en beschouwde Emily vooral als lastig. Toen eenmaal de beslissing genomen was om haar te plaatsen op het speciaal onderwijs viel de aanpak van deze leerkracht helemaal stil. Waar haar klasgenoten aan opdrachten werkten werd Emily de gehele dag aan het tekenen gezet.

Aangezien de wachttijd voor het speciale onderwijs meer dan een half jaar bedroeg, hadden wij dagelijks bij thuiskomst van Emily wel een serieus probleem. Ze had iedere dag zeker een

uur nodig om af te kicken van school. Bij goed weer moesten de buitenspelattributen het ontgelden en bij slecht weer reageerde zij zich vaak af op ons en haar zusje. Eigenlijk is het niet te bevatten dat in het onderwijs nog steeds leerkrachten rondlopen die deze lesmethode uit het jaar nul nog immer toepassen. Ook na advies van de directeur van de Tweern, om er toch in ieder geval voor te zorgen dat dit schooljaar ontspannen en met een goed gevoel voor Emily afgesloten zou kunnen worden, veranderde er niets. Dit advies is compleet in de wind geslagen en het enige wat zij bereikt hebben is het tegenovergestelde. Een compleet gestreste, onzekere, aan zichzelf twijfelende Emily met een grote hekel aan schoolgaan. Voor ons allemaal was het een opluchting dat dit leerjaar ten einde liep en zij geplaatst werd op de Tweern.

Aanvankelijk was dit een hele verbetering. Ze werd hier natuurlijk geconfronteerd met andere kinderen waar ook iets mee was. Wat hier wel enorm opviel was de voorzichtige manier waarop de leerkrachten haar behandelden. Wij hadden nogal eens het idee dat zij zich dat liet welgevallen. Zeker die eerste jaren werd ze niet echt gestimuleerd, wel konden we merken dat Emily wat rust kreeg en ook weer vriendjes ging maken op school. Zo kreeg Emily van een jongetje uit haar klas twee jonge poesjes waar ze helemaal gek op is tot op de dag van vandaag. Het veranderde toen ze in groep zeven te maken kreeg met een juffrouw, Janina genaamd, die door sommige dingen makkelijk heen prikte. Ze aanvaarde Emily's dyslexie, vond echter wel dat ze een schop onder haar kont nodig had en zette haar aan het werk. Wij juichten dit toe, prezen Emily en gaven juf Janina het voordeel van de twijfel. Je zou kunnen denken dat Emily dit niet aan zou nemen van Janina en daarom wel niet met haar op zou kunnen schieten. Niets was minder waar. Zelfs met deze strenge maatregelen kon Janina geen kwaad doen bij Emily. Zij was

het ook die zich enorm inzette om de taalproblemen van Emily te vertalen naar een dyslexieverklaring. Zij was net als ons ook van mening dat deze verklaring Emily zou kunnen helpen in het voortgezet onderwijs.

Helaas werd in het laatste leerjaar een andere leerkracht op haar groep gezet, juf Ien.

Ik herinner mij nog goed de gesprekken op de Tweern in dat leerjaar. Emily die zo hard werkte en vooruitging de laatste twee jaar. En dan toch weer het deksel op je neus krijgen. Jij bent niet goed genoeg. Nooit zal je het vmbo kunnen afronden. Zelfs met haar zware vorm van dyslexie leek het ons wel haalbaar. Zij durfde de plaatsing van Emily op het Groen College niet aan. Motivatie is de helft van het werk. De rest valt onder de wind mee hebben. Jammer en zeker ook frustrerend dat deze mening niet gedeeld werd door het onderwijzend personeel. Te voorzichtig. Niet onze mening volgend, wat zou ze kunnen bereiken, daar moet je de mogelijkheden voor scheppen. Er uithalen wat er in zit, ook al lijkt het verborgen. Later heb ik mijzelf wel eens afgevraagd wat er gebeurd zou zijn als juf Janina Emily in groep acht begeleid had.

Nu steekt ze haar motivatie in het weigeren van voedsel. Iets waarvan ze zelf ontdekt heeft dat ze dit goed kan. Ze leeft op het absolute minimum per dag. Het heeft resultaat. Zichtbaar. In de beginperiode regende het complimenten. Ik vraag mij vertwijfeld af of de mensen werkelijk zo dom zijn. Het bevestigt voor haar alleen maar dat ze niet goed genoeg was. Hoe stom kunnen ze zijn, men kijkt alleen naar uiterlijke, oppervlakkige waarden. Het valt mij tegen van de mensen in mijn omgeving. Net zo oppervlakkig en leeg als onze hele maatschappij. Komen wij hier nog uit?